

En ung Moder.

Smile Ribebourg.

Svøfart fra Arank af M...

Første Del.

Den smukke Frans.

(Fortsat.)

Da Borgmesteren saa, at det trods alle Anstrengelser ikke lykkedes at skaffe Oplosninger til Veje om den døde Kvinde og BARNET, sagde han til Felicia:

"Jeg tror nok, at De nu kan faa opgyldt Deres Onkel om at blive dette Barns Amme. Jeg har gjort alt, hvad der stod i min Magt for, at det kunde blive gjenfundet af sin Familie. Jeg har i den Retning intet at bebrejde mig for. Da ingen fordrer BARNET tilbage, kan De nu beholde det."

"De ved, hvor højt jeg allerede elsker den lille Pige." "Ja, og jeg ved at De vil passe hende godt. Det taler i høj Grad til Deres Hver, at den lille er bleven sund og trives saa godt."

"Hun er min anden Datter, og jeg kan virkelig ikke sige, hvem af dem, der er mig kjærest."

Borgmesteren smilte, da han fandt disse Ord lidt overdrevne.

Dg dog var det den unge Moders ærlige og oprigtige Mening.

"Det gjør mig meget ondt," udbød hun, "at man ikke har opdaget, hvem der er Moder til den stakkels lille Pige; men jeg kan ikke nægte, at jeg er meget glad over at beholde hende."

"De paatager Dem en Blygt, som en Gang kan blive Dem tung nok."

"Gud vil hjælpe mig."

"Og tillige gode Menneker i Landsbyen; jeg haaber ogsaa, at Sagnet vil gjøre noget for Dem. Jeg vil sørge for, at Understøttelsesforeningen hver Maaned lader Dem udbetale den lille Sum, som den tilbeder de Plejemødre, til hvis Omfarg de betror Hittetbørn."

"Tak for al Deres Godhed, Hr. Borgmester."

Denne Samtale fandt Sted nogle Dage, før Krigen blev erklæret. Men Krigen forstyrrede mange Planer.

Borgmesteren havde ikke faaet Svaret fra Understøttelsesforeningen, og nu bebrejdede sig selv.

Men Borgmesteren glemte endnu de femten hundrede Francs i Guldpenge i den Pung, som var bleven funden i den døde Kvindes Vadsæk.

Det faldt ham ind om han ikke kunde raade over denne Sum til Fordel for Felicia Lucotte.

Hvem tilhørte vel den lille Kapital? Den afbøde Kvinden eller BARNET?

Hvis den tilhørte Kvinden, maatte den nu tilfalde hendes Arvinger; men det var lige saa vanskeligt at finde disse som at faa at vide, hvem Kvinden var. Man kunde ogsaa tænke sig, at BARNET var eneste Arving. I ethvert Tilfælde kunde Borgmesteren ikke godt raade over Kapitalen, der burde henføres til den offentlige Deposittafte. Men denne var i Paris og havde standset sin Virksomhed i det øvrige Land.

Borgmesteren var lange tvivlsraadig; imidlertid kunde han ikke finde sig i, at en Sum, der rimeligvis tilhørte BARNET, og som kunde gjore Gavn, blev liggende til ingen Nytte.

Han gjorde Ende paa sine Betænkkeligheder, stak Pengene i Loumen og gik ud til Felicia.

"De ved nok," sagde han, "at jeg fandt en temmelig betydelig Pengesum i den døde Kvindes Vadsæk?"

"Det har jeg nok hørt Tale om, Hr. Borgmester."

"Naavel, her bringer jeg Dem Summen, sytten hundrede Francs."

Og han kastede Pengesedlerne og Pungen i den unge Moders Forskøbe.

"Men hvorfor giver De mig dette? Hvad skal jeg gjøre med alle de Penges?"

"De skal tale derom med Deres Fader, han finder nok paa en passende Anvendelse. Jeg var kjed af at gemme disse Penges, uden at de gjør nogen Gavn. De tilhører naturligvis den lille Pige, og de skal bruges til Fordel for hende. Hvis Kapitalen kan bevares for senere at overgives til hende eller hendes Moder, hvis hun bliver funden, saa er det saa meget des bedre. Jeg vil tale med Lucotte om, hvorledes vi bedst kan anbringe disse Penges. En Kapital bør, hvor lille den saa er, ikke henstaa uden at være frugtbringende. Hvad den indbringer, skal være Deres, Felicia, og lette Deres Byrde. Da Understøttelsesforeningen ikke, som jeg havde ventet, gjør noget for Dem, saa er det ikke mere end billigt, at De hjælper paa anden Vis."

"Jeg vil arbejde, Hr. Borgmester, og jeg vil nok kunne leve med mine Børn uden at falde mine Forældre altfor meget til Byrde."

"Ja, Felicia, det kan være godt nok nu; men de smaa vokser op, og Udgiften til Børn med dem. Der er saa meget, der skal anskaffes til Børn."

"Fattigtfolk kan ikke gjøre saa meget for deres Børn som de rige."

"Moderens Hjerte og en Hælfelse af Engentjærlighed og maatte Forsængelighed driver hende til at bringe ethvert Offer for sit Barns Styk. Tænk paa Deres egen Moder, Felicia."

"Å, jeg har ikke glemt hugd min udmærkede Moder als Åb har været for mig."

"Det er altsaa en afgjort Sag, at De benytter disse Penges."

"Jeg vil rette mig efter Deres og min Faders Bestemmelser."

"Det er sandt, De har vel gjort Medaillen?" "Ja. Naar min lille Suzanne bliver sund, vil jeg binde den om hendes Hals, og hun skal altid bære den."

"Med samme Ordsom funder, Hr. Borgmester." "Om Aftenen, da Faderen kom hjem, fortalte Felicia ham om Forligelsesforhandlingen og overtog ham Pengene.

Hun havde allerede gjort Pungen, i hvilken hun lagde Medaillen tillige med Guldpenge.

"Jeg mødte Borgmesteren," sagde Lucotte, "og vi talte en Stund sammen."

"Har I truffet en Bestemmelse angaaende Pengene?" "Ja."

"Hvilken?" "Jeg kjæber til lille Suzanne tolv Aar, der snart skal kaste Kam; de vil koste omtrent fire hundrede Francs. Hvis der ikke opstaa Udbelighed i Hviden, vil vi hvert Aar kunne faa en god Indtægt ved Salget af Ulben og Lammene. Fra Juleaften fradrages, hvad der gaar til at fodre Dyrene, særlig om Vinteren; men det vil dog indbringe ikke saa lidt.

Før de tretten hundrede Francs, som bliver tilbage kan vi kjøbe en Pionette til den lille Pige."

"Paa den Maade vil Kapitalen blive frugtbringende og urørt."

"Ja vel; synes du om denne Ordning?" "Ja, rigtig godt."

Hjerten tog, som han plejede, den lille Suzanne paa Armen og kjælede for hende. Han kunde ikke lide sin Datters BARN; hele sin Kjærlighed skænkede han til den lille fremmede Pige.

"Fra den første Dag af, da du tog dette BARN til dig, sagde jeg: 'Det er godt, hvad du har gjort.' Nu ser du, at en god Handling altid bliver belønnet."

Den døde BARN, saaledes kaldte man det i Manerville, var blevet dødt. Madam Montiers ældste Datter havde været dets Gudmoder, som hun havde bedt om, og hun gav hende sit eget Navn "Suzanne" og sin Moders Navn "Abelhej." "Den lille Suzanne Abelhej, der fik den kjærligste og omhyggeligste Pleje, skød i Vejret som en Padderhat og havde det bedstgjorte lille Engleangit, som man kunde se for sine Djeve."

Den lille Bertha tegnede til at blive mørk ligesom sin Moder; hun var ogsaa smuk, men hun havde ikke saa fine Træk som Suzanne. Et dømmet efter den Smule Haar, som hun havde paa Hovedet, og efter de store, blaa Djeve, vilde hun blive lysthaaret.

"Mørk og lys," tænkte Felicia, naar hun sad med de to smaa Piger paa Skjodet og henrykt betragtede dem.

Saa hensejnt hun i Tanker og Drømme om Fremtiden. Ofte tænkte hun med taarefulde Djeve paa Moderen til det BARN, som hun holdt i sine Arme, tænkte paa den stakkels Moder, der ikke, som hun, kunde løse og kjertegne det lille BARN.

Hvor var hun, og hvem var hun vel? "Hvem ved," tænkte Felicia, "om denne Moder ikke er en fattig Pige, der ligesom jeg er bleven forført af en daarsk Person."

Og hun følte endnu mere Kjærlighed til BARNET end før.

Det faldt hende atbrigt ind, at den lille Suzanne kunde være forladt af sin Moder, hun troede ikke, at der gaves saa unaturlige Mødre.

Under denne unge, ædle Kvindes Bestyrtelse voksede det lille BARN op.

Si ville senere faa at se hvilken Fremtid, der var det forbeholdt.

XIV. Madam Savouroux.

Den rige Bondedone, som den omreisende Kornhandler havde talt med om Frans Lambert, havde i flere Aar været Enke. Hendes Pigenavn var Robert; nu hed hun Viktorine Savouroux.

Naar man forlader den yndige Landsby Thomery, der er bekyndt for sin hvide Vin, for at begive sig til Montreaux med sine mange Pottemagerværksteder, kommer man igjennem den frugtbarste og skønneste Egn. Fattiggdommen lynes her at være bannlyst.

Ingenslede i Frankrig ere Jorderne bedre dyrkede eller overrislede af saa mange Aalsk som her.

Store Gaarde og Fabrikker ligge spredte over hele begne Strækning.

"Godejerne og de rige Bonder lappedes om at afholde Møder og Udstillinger, at oprette Asuransiesselskaber mod Haglfald og Kvalgryde samt Hjalpe- og Laanekasser for gamle Arbejdere.

I denne Egn laa den smukke Gaard, Margainegaarden, som ejedes af Madam Viktorine Savouroux.

Det var en smuk og frugtbar Ejendom paa henved fire hundrede Tønder Land.

Margainegaarden kaldtes den efter sin første Ejer, som havde høbt Jorderne og selv ladet Bygningerne opføre.

Stuehuset var omgivet af tæt Buskads og smukke, høje Rønnebartræer, der gav det et lyst og venligt Anseende.

Margainegaarden, der laa ved et smukt Aalsk, var bekyndt over hele Egnen, ikke alene paa Grund af sine udstrakte Jorder, dygtige Drift og store Skovbesætning, men navnlig ved Madam Savouroux, der kjæft git i sin afbøde Mand's Spor som Bestyrer af Gaarden.

Entemadgam Savouroux var en Kvinde, der var mange Mand overlagen, hvorved mangen en Gaardejer og Storskjæftede sig plyngtet.

I 1860, det Aar, i hvilket vi fremstille denne Kvinde for Læserne, var hun omtrent fyrretio Aar gammel, men saa kun ud til at være først i Trediverne.

Hun havde en velvoksen og statelig Stikfelse, der bar det mørke Hoved højt og stolt. (Fortsattes.)

Danste i Amerika!

Hjælps os at rejse et Monument for vor berømte Landsmand Digteren H. C. Andersen.

Paa et fornøiligt af danske Mand og Kvinder her i Chicago afholdt Mødes-møde blev det entstemmig besluttet i en af Byens skønneste Parter at rejse et Monument for den danske Digter Hans Christian Andersen, og vi underkjendte have faaet det ærefulde Hæver, som Bestyrelse for den i dette Niemed stiftede, den 31te Oktbr. d. A. under Staten Illinois Love inkorporerede, The Hans Christian Andersen Monument Association at lede denne Plans Gjennemførelse.

I fuld Høfelse af det store Ansvar, der er forbundet med den saaledes viste Hver og Tillid, henvender vi os hermed til enhver dansk — Mand som Kvinde — i de For. Stater og beder dem komme os til Hjælp til vort formaals Opnaaelse.

Hans Chr. Andersen er den af vore danske Digtere, hvis Navn mest vækker Gjenklang her i Amerika. De skønne Digtinger, hørmæd han har beriget Verden, ere kjendte og stattede i ethvert amerikansk Hjem, hvor Fred og Ulyk pryder Aarens Glæder. Stjont dansk af Høfelse tater han et Sprog, der forstaaes Verden over; thi hans Bøest er knyttet til Naturen og Menneskehjertets ædleste Følelser.

At rejse ham et Monument her i den store magtig voksende Stad er ensebetydning med at have dansk Kultur og Landsliiv her i Amerika og en beftandig Paamindeelse til kommende Slægter om den Udblydelse, som ogsaa de har gjort paa det amerikanske Folks Udvikling.

Tillige skal dette Monumentet staa som et Tegns paa, at vi Danske her i Amerika, stjont fjernt fra vort haabstransjede Hjem, ikke har glemt, at vi ere Danske og udgaade fra en Nation, som tiltrøds for sin Uvidenhed har frembragt Mand, der vilde være en Pryd for enhver Nation.

Danste i Amerika! Lad os da ved denne Vejlighed staa sammen! Vi ere taarige nok til at gjennemføre Planen! De fleste andre Nationaliteter have viit, hvor Enighed kan adrette paa dette Suraade. De have hendei Udmærkelser paa sig og afstjuntet vore amerikanske Medborgere Bjald ved at hædre en af deres store udbeljelge.

Det ligger i Planen for Indsamlingen til Monumentet at give enhver Dansk — Mand, Kvinde og Barn — her i Landet Vejlighed til at yde Bidrag, og selv det mindste vil blive modtaget med lige saa megen Anerkjendelse som det største. Det er en Høfelsesbetydning i Ordets videste Betydning, der tilligtes, saa at Indskriften paa Monumentet kan vidne om, at Danske overalt i Amerika stattede dette Minde for en af de Mænd, der ved sin Gjertning har kastet Glands over gamle Danmarks Navn!

Vi beder endnu en Gang: Yd os Deres Hjælp og vi beder Dem tillige: Vær staubhaftige — ligesom "Einfoldaten" — indtil Maalet er naaet! nemlig: Rejsningen af et Monument i Chicago til Minde om Hans Christian Andersen.

Monumentet onkes afsløret paa Digterens Fødselsdag den 2den April, 1893, Udvillingsaaert. Tiden er altsaa kort, og enhver, som yder Bidrag, bedes derfor gjøre det hurtigt mulig. Fra Tid til anden vilde Kjærlige offentliggjorte Bidragene, der kunne indbendes til ethver af Bestyrelsens eller Komiteens Medlemmer.

"The Hans Christian Andersen Monument Association", Chicago, Decbr., 1891.

Andrew Peterson, Formand. Aug. Hyllested, Kassererbomb. Chr. H. Hansen, Kasserer. Carl M. Koedt, Sekretær.

Komiteen bestaar af følgende Medlemmer: Meger Ballin, C. L. Benson, Kris Franken, R. D. F. Fugl, Joh. Selert, Geo. J. Hoffman, Henry L. Hertz, Oluf Hansen, R. H. Henriksen, Niels Juul, Dr. Niels Johnson, N. J. Jensen, N. W. Jensen, And. Knudsen, Baldem. Lund, C. C. Larsen, Col. Thos. J. H. Moustern, A. C. Nielsen, Dr. Th. Nielsen, Geo. Olsen, H. A. C. Orenholdt, P. Nielsen, W. Salomonson.

Er-officielle Medlemmer bestaar af: Alle danske Konsuler i Amerika, alle Præster for danske Menigheder i Amerika, alle Redaktører af danske Blade i Amerika og Formændene for alle danske Foreninger i Amerika.

OWEN'S Elektriske Belter med Tilbehør. Selbredet Afte, Kroniske og Nerve-Sygdomme. THE OWEN ELECTRIC BELT AND APPLIANCE CO. NEW YORK, CHICAGO, ST. LOUIS.

Atter fremlægges for Almindeligheden nogle faa af de mange fæneft indløbne Testimonier.

Malaria og Almindelig Svækkelse. Dr. H. Owen. Tacoma, Wash., 10de November 1891. Den 30te Juli fikble den kjæreste jeg et elektrisk Belte af Dem. Det har uretrettet meget godt siden jeg modtog det.

Paa en Time kan Beltet jage Sygdommen paa Flugt. Dr. H. Owen. Santer, Ia., 20de November 1891. I Anledning af Belte, som jeg kjæber af Dem, har jeg lyst til at sende Dem nogle Ord.

Efter 14 Maaneders Udveksler er han nu helbredet for Faldsejge og Lambed. Dr. H. Owen. Chippewa Falls, Wis., 1ste December 1891. Det Belte, som vi fik fra Dem har gjort min Mand foraret Afte.

Bedre end nogen Medicin. Madison, Wis., 5te September 1891. Jeg kjæber et af Deres Belter for 3 Maaneders iden, og jeg har brugt det natten hele Tiden og jeg kan sige, at Beltet har allerede efter den første Tid jeg har benyttet det, uretrettet mere godt for mig end nogen Medicin kunde have gjort; jeg vil vedblive at bruge Beltet endnu et Par Maaned.

THE OWEN ELECTRIC BELT & APPLIANCE CO., 191-193 STATE STREET, CHICAGO, ILL.

ALLEN LINEN NORGE, SVERIGE, DANMARK eller FJELLAND. Money Orders til Europa. ALLAN & CO., Gen. West. Agts, 112 La Salle St., CHICAGO.

GRAND ISLAND Business College. \$10,000 tillaans for værdige Studerende. Ingen Penges træves for en Udbandelle paa denne Stole.

DR. WESTFELT. 173 Randolph Street, Chicago, Ill. Hænderne: Overdage fra 10-4 og Søndagene fra 10-1.

Private Sygdomme. Det vil sige Sygdomme, som man onsker at hemmeligt vide, hvilket man har paadraget sig ved at smitte sig i en offentlig Sted.

Kroniske Sygdomme af alle Slags, saasom Katarrher, Gallesten, Rheumatisme, Hæmorrhoider, Gigt, Syfilis og Kvindesygdomme.

Ung Mand! Ved aldrig haabet om at græmme din tabte Selvbed og Manddoms Kraft.

Blindesygdomme. Ja, Almindelig Svækkelse, Nervositet, Underlivs-tes, samt alle ondre for Kvinden, uretrettelig Menstruation, Digtet, Angmerke taariedes felt i de allerbedste Tilfælde.

Beien til Selvbed og et lykkelig Liv. er Tiden paa den berømte Bog, som Datteren nylig har udgivet, og som i forrige Tid omka lændes felt høest lundest til enhver, som indbringer 6 Gents i Fremtiden.

Dr. Rob. Westfelt, 173 E. Randolph St., Room 2, Chicago, Ill.